

opgaven for os være at finde metoder til at sikre, at det byggeri, der bliver lavet, har en tilstrækkelig høj kvalitet.

Ministeren skriver i redegørelsen, at man skal »... pege på eksempler, der viser skaderamt byggeri, således at eksemplerne kan tjene som erfaringsformidling om byggeskader. I udpegningen af sådanne eksempler skal ikke ligge nogen stillingtagen til ansvarsmæssige forhold.«

Dér er vi uenige med ministeren. Når der er byggeskader, er det så, fordi arkitekten har dummet sig? Er det, fordi den offentlige kontrol med byggeriet har været for dårlig? Eller er det håndværkerne, der har været sjuskede og hellere ville drikke øl den eftermiddag end sørge for at sætte tætningslister i? Eller hvor er fejlen opstået? Hvis ikke man får en ansvarsplacering, så er vi bange for, at disse eksempler ikke resulterer i andet end skuldertræk. Så kan de selvfølgelig bruges som lysbilleder, der bliver vist på de kurser, ministeren vil sætte i gang, så håndværkerne lærer at lade være med at begå fejl fremover.

Vi tror, at der skal helt andre drastiske ting til for at få antallet af byggeskader bragt ned. Og i stedet for at lægge en skat på alle boliger – der er jeg enig med den konservative ordfører, for så beskatter man jo også dem, der ikke begår fejl – skal man sørge for, at entreprenørerne, at håndværkerne betaler til en pulje, så de håndværkere, som så ikke begår fejl, og de entreprenører, som ikke begår fejl, skal betale mindre til den pulje.

Ud over det bør vi bruge pressens magt. Ministeren kan en gang om året offentliggøre en liste over de virksomheder, som har haft nul fejl, og hvor der ikke har været regres i forhold til det byggeri, de har lavet. En sådan metode har man jo med stor fornøjelse benyttet sig af inden for restaurationsbranchen. Aldrig før har københavnske restauratører taget sig så meget sammen, som efter at de fik deres navn nævnt i avisen, hvis levnedsmiddelkontrollen ikke kunne acceptere kvaliteten i deres restauranter.

Det skal være en kombination af, at branchen selv betaler for de fejl, der bliver begået, og at de, der ikke begår fejl, skal præmieres, både ved at de bliver offentliggjort, og ved at de slipper billigere til denne pulje, hvorfra man kan hente penge.

Når – og det forekommer jo desværre stadig væk – der oprettes sådan et anpartsselskab af 21. november, og folk skal finde det 5 år efter,

at det har været ude og bygge et par parcelhuse, så findes selskabet ikke, det er lukket, og det fortaber sig ud i tågerne, hvem der egentlig har ansvaret. Den slags slipper man så også for, fordi det pågældende anpartsselskab da vil være forpligtet til under byggeriet at betale til en sådan fælles pulje.

I den artikel, som vi har fået tilsendt fra Entreprenørforeningen op til debatten i dag, erkender man jo selv, at en bil eller en computer produceres billigere og bedre år for år, og at byggeri derimod stadig er dyrt og i nogle tilfælde endda dårligt med uacceptable fejl.

Det er jo en erkendelse fra branchen, som jeg nok synes burde få dem til selv at gøre noget for at forhindre, at vi har så dårligt byggeri. Jeg græmmes, når jeg ser, at man laver ting, hvor det primært er gipsplader og ståltråd, der indgår som byggematerialer. Enhver kan sige sig selv, at det ikke holder i længden. I den forbindelse er Folketinget selv en af dem, der benytter sig af det, for når man skal indrette nye lokaler og kontorer, så gøres det med gipsplader og ståltråd.

Så er der spørgsmålet om den måde, hvorpå entreprenøren skal have penge og muligheder for at forske og nyudvikle. Der er det jo rigtigt, at hvis de penge skal være til stede, så skal virksomhederne gå godt. Det kan ikke nytte noget, at ministeren så bare nærmest konstaterer, at når de ikke selv har penge til det, ja, så må man hellere nedsætte en helt masse udvalg og offentlige organer, som skal stå for den forskning. Vi har den opfattelse, at der må Folketinget, altså os selv, holde et spejl op og sige: Hvad har vi egentlig lagt af belastninger på erhvervslivet? Hvad har vi ansvaret for? Og så må vi få fjernet nogle af de belastninger, sådan at branchen selv har råd til aktivt at deltage i forskning og i udvikling, sådan at man ikke blot skal glæde sig over, at der er nogle EU-midler og nogle statsmidler, som skal finansiere det, for det er i længden ikke den rigtige måde at gøre det på.

Vi tror på, at den produktudvikling, der foregår i den enkelte virksomhed, kan være langt mere bæredygtig end den, der foregår, når man samler nogle mennesker i et udvalg, som så sidder og skriver en eller anden rapport.

Så er der i ministerens redegørelse også nogle betragtninger om globalisering og brug af danske løsninger. I den forbindelse skal jeg blot minde ministeren om at følge sagen fra Socialministeriet med EXSOS meget nøje og se, hvor